

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobců:

- a) **K.M.**, narozená ..., státní příslušnost Irák,
 - b) **nezl. R.K.**, narozený ..., státní příslušnost Irák,
 - c) **nezl. D.K.**, narozený ..., státní příslušnost Irák,
 - d) **nezl. H.K.**, narozený ..., státní příslušnost Irák,
 - e) **nezl. R.K.**, narozený ..., státní příslušnost Irák,
- všichni t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem
všichni zastoupeni obecným zmocněncem Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha

proti

žalovanému:

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2018, č. j. KRPP-28181-3/ČJ-2018-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byla žalobkyně a) podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěna za účelem předání do Rumunska podle právního předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“)] a ostatní žalobci byli s žalobkyní a) ubytováni v zařízení podle § 140 zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na 86 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Dle podané **žaloby** bylo v první řadě zasaženo do práv nezletilých žalobců vzhledem k tomu, že správní orgán neměl vůbec přistupovat k zajištění rodiny s nezletilými dětmi s ohledem na jejich věk a zranitelnost, protože zajištění nezletilých není v nejlepším zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a proto měl správní orgán hledat alternativní opatření. Podle žalobců se správní orgán vůbec nezabýval zájmem nezletilých žalobců, přičemž se k tomuto tématu vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-28, kdy došel k závěru, že alternativou k zajištění by se správní orgán měl zabývat již v rámci rozhodování o zajištění. Žalobci odkazují i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2016, č. j. 41 A 71/2016, kde soud zdůraznil nutnost explicitního vypořádání se správního orgánu se zájmem nezletilých dětí tak, aby dospěl k nejlepší variantě řešení situace pro nezletilé děti. Podle doporučující zprávy zvláštního zpravodaje OSN pro práva migrantů z r. 2009 by mělo být první a nejdůležitějším kritériem posuzování umísťování rodin do zajišťovacích zařízení pro cizince (zkr. „ZZC“) zájem nezletilých dětí vzhledem k tomu, že zejm. malé děti nejsou schopny pochopit účel zajištění. Proto je třeba usilovat o ubytování v alternativních zařízeních – do přijímacího střediska nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, které splňuje stejné účely a je adekvátnější k pobytu rodin s malými dětmi, než ZZC Bělá-Jezová.
3. Délka zajištění určená správní orgánem je též v rozporu se závazky České republiky dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalobci upozorňují na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 12. července 2016 ve věci R. M. a ostatní proti Francii, č. 33201/11 (obdobnou argumentaci pak ESLP zopakoval i v žalobci zmiňovaných rozhodnutích ze dne 12. července 2016 ve věci A. B. a ostatní proti Francii, č. 11593/12 a ze dne 12. července 2016 ve věci R. C. a V. C. proti Francii, č. 76491/14 a v rozsudku A. M. a ostatní proti Francii, č. 24587/12). Soud zde stanovil 3 faktory, které je nutné posuzovat při hodnocení zajištění ve vztahu k nezletilým dětem: nízký věk dětí, délka zajištění dětí a nezpůsobilost místa pro pobyt dětí. ESLP tak obecně nedeclaroval, že by nebylo možné umístit děti do jednoho zařízení společně se zajištěnými rodiči, délka možného zajištění je však přímo odvislá od konkrétních specifik daného případu, neboť je třeba brát speciální ohled na věk a zranitelnost dětí. ESLP stanovil, že umístění dětí do zajišťovacího zařízení společně se zajištěnými rodiči je možné na tzv. krátkou (nezbytnou) dobu, kterou v citovaném rozhodnutí vyčíslil na 7 dnů. Délka zajištění 86 dnů stanovená v případě žalobců je dvanáctinásobná oproti této délce, a představuje proto jednoznačné porušení práv chráněných čl. 3 Úmluvy o právech dítěte ve vztahu k nezletilým žalobcům. Podle žalobců žalovaný správní orgán tyto skutečnosti ve svém posouzení vůbec nezohlednil. S ohledem na nízký věk dětí (6,10,12 a 13 let) se měl zabývat vhodnější alternativou k zajištění. Zajištění je z toho důvodu nezákonné.

4. Žalobci dále namítali, že vydané rozhodnutí omezilo jejich osobní svobodu v nezákonné a nepřiměřené délce. Podle čl. 28 odst. 1 nařízení Dublin III musí zajištění být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. V napadeném rozhodnutí ale žalovaná stanovila dobu zajištění na 86 dnů tak, že „*součtem lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013 (30+14+42 dní) dospěl správní orgán k závěru, že doba potřebná k provedení realizace předání účastníka řízení může trvat až 86 dní.*“ Je zcela zřejmé, že žalovaná tedy zajistila žalobkyni a) ne na minimální dobu, na dobu co nejkratší, ale naprosto naopak na nejdelší možnou dobu, s jakou nařízení Dublin III počítá, co se týče délky dublinského řízení. Stanovená doba tak nerespektovala imperativ co nejmenšího zásahu do osobní svobody zajišťovaných osob, když zde došlo k zajištění rovnou na dobu maximální.
5. Takto stanovená doba zajištění navíc nedávala záruku, že žalobkyně a) skutečně bude zajištěna toliko po dobu souladnou s nařízením Dublin III. Žalobci poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Azs 11/2015, podle kterého má správní orgán dbát toho, aby nedošlo k zajištění účastníka řízení na dobu zjevně převyšující maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III. V této věci již ale bude v okamžiku podání žádosti o převzetí (první úkon tzv. dublinského řízení), pokud nedojde k podání této žádosti v poslední možný den lhůty, maximální doba zajištění podle nařízení Dublin III v rozporu s dobou, stanovenou napadeným rozhodnutím o zajištění. Z praxe žalované (a i z praxe právního zástupce žalobců) plyne, že žádost o převzetí je odeslána a také reakce ze strany dotázaného členského státu je poskytnuta obvykle již během prvního měsíce zajištění. K okamžiku poskytnutí reakce ze strany dotázaného státu je tak již známa maximální doba zajištění (6 týdnů od tzv. akceptace) a policie standardně na základě takové informace prodlužuje dobu zajištění na dobu, souladnou s nařízením Dublin III.
6. Postup žalované, když zajistila žalobkyni a) rovnou na dobu, která by byla v souladu s nařízením jenom v případě maximálního využití všech lhůt, byl proto podle názoru žalobců nesprávný. Takový postup nedával žalobců žádnou možnost obrany proti případnému nepropuštění ze zajištění po překročení maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III. S tím také souvisí právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění, jak vyplývá z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaná sice uvedla, že se „*zabývala účinným zajištěním práva účastníka řízení na soudní kontrolu trvání zajištění*“ (str. 5), a odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 97/2012 (rozhodnutí již obsoletní, neboť se zabývá situací za existence jiné právní úpravy), z odůvodnění napadeného rozhodnutí ale nebylo možné vyčíst, k jakému závěru dospěla a zda byla vůbec stanovená doba zajištění v souladu s takovým právem.
7. Z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva, Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu plyne, že právo na pravidelný soudní přezkum správního rozhodnutí o zajištění by mělo být dostupné přibližně každých 30 dnů (2 Azs 57/2014, 7 As 97/2017, IV. ÚS 1020/2015, 5 Azs 228/2015). Napadené rozhodnutí ale vůbec neuvedlo, jakým způsobem je právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění v souzené věci zachováno. Vůči napadenému rozhodnutí je přípustná žaloba, kterou žalobci nyní podali. Pokud soud žalobě nevyhoví, mohou žalobci iniciovat vydání správního rozhodnutí (které je toliko podkladem k podání žaloby za účelem zabezpečení soudního přezkumu) podle ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci

rozhodnutí soudu v této věci. S ohledem na praxi a zatíženost zdejšího soudu k doručování písemného vyhotovení zamítaných „detenčních“ rozhodnutí dle žalobců dochází ke konci třicetidenní zákonné lhůty k vypracování a doručení písemného rozhodnutí. S ohledem na možnost podat žádost o propuštění toliko po uplynutí dalších 30 dnů (tj. v celku 60 dnů po vynesení rozhodnutí soudu) je možnost iniciovat další soudní přezkum (např. ohledně námitky překročení maximální doby zajištění) v praxi už nedostupná. Napadené správní rozhodnutí se však situací zajištěných cizinců, právní úpravou, ani praxí, která je žalované známa, vůbec nezabývalo. Místo toho byla žalobkyně a) zajištěna na dobu „maximální možnou“ a v rozhodnutí bylo lakonicky konstatováno, že se zabezpečením práva na pravidelný soudní přezkum správní orgán zabýval. Napadené rozhodnutí bylo naopak důkazem, že se správní orgán otázkou, zda lhůta 86 dní zajištění je i v souladu s právem na pravidelný soudní přezkum, vůbec nezabýval, neboť by musel dospět minimálně k pochybnostem, když ne přímo k závěru o rozporu takové doby zajištění s právem žalobců na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění. Ze zde uvedených důvodů se žalobci domnívali, že napadené rozhodnutí bylo v části o stanovení doby zajištění v rozporu se zákonem, s nařízením Dublin III a s Úmluvou, a také, že bylo v rozporu se správním řádem a nepřezkoumatelné, protože je zde důvod pro zrušení tohoto rozhodnutí.

8. Podle žalobců žalovaná rovněž nedostála své povinnosti zabývat se předpokladem realizovatelnosti předání žalobců do Rumunska, což byl stanovený účel zajištění. Žalovaná se dostatečně nevypořádala se svou povinností zkoumat, zda v zemi, do které mají být žalobci předáni, nedochází k tzv. systematickým nedostatkům [pozn. soud se dále přidrží označení „systémové“ nedostatky, neboť lépe odpovídá podstatě a smyslu řečeného institutu i jiným jazykovým verzím nařízení Dublin III, např. anglickému „systemic flaws“] v azylovém řízení. Byť úvaha, kterou byla žalovaná v rozhodnutí o zajištění povinna zachytit a kterou byla povinna v průběhu zajišťování učinit, byla toliko úvahou předběžnou, muselo zcela jistě jít o reálnou úvahu, založenou na konkrétních podkladech a dokumentech. Žalobci se ale domnívali, že žalovanou zachycená úvaha (na str. 4, čtvrtý odstavec napadeného rozhodnutí) byla naprosto povšechná, neměla oporu v podkladech ve správním spisu a postrádala přezkoumatelnost. Také z tohoto důvodu je podle názoru žalobců rozhodnutí potřeba zrušit.
9. Napadené rozhodnutí podle názoru žalobců nesplňovalo základní náležitosti správního rozhodnutí, neboť neobsahovalo žádné individuální okolnosti případu žalobců, když v něm správní orgán konstatoval jenom obecné informace a okolnosti, týkající se ve stejném rozsahu také jiných zajištěných osob.
10. Žalobci poukazují na skutečnost, že kdyby správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zjistil by stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ustanovením § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nezajistil by žalobkyni a) za účelem předání do Rumunska ale do Německa, kde se nachází manžel žalobkyně a) a otec nezletilých žalobců b), c), d) a e). Vzhledem k tomu, že žalovaný neprovedl pečlivé posouzení individuálních okolností případu, žádají žalobci soud o zrušení napadených rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.
11. S ohledem na skutečnost, že žalovaná porušila v řízení zákonná ustanovení § 129 a § 129a zákona o pobytu cizinců, čl. 5 odst. 4 Úmluvy, čl. 3 odst. 2 a čl. 28 nařízení Dublin III a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, žalobci navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

12. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** setrvala na tom, že postupovala v souladu se zákonem a vydané rozhodnutí bylo řádně odůvodněno skutečnostmi zjištěnými během řízení. Uvedla, že žalobci společně s dalšími nelegálními migranty cestovali v úkrytu mezi převáženým materiálem na ložné ploše návěsu tahače TIR s registrační značkou Rumunska. Směřoval z Rumunska přes Maďarsko, Slovensko a ČR do SRN. Cíl cesty – dostat se bez oprávnění na území SRN – žalobkyně a) v průběhu několikrát zopakovala při svém vyjádření do protokolu. Řidiči a spolujezdci vozidel TIR byli součástí mezinárodní organizované skupiny, jež zajišťovala převozy nelegálních migrantů přes ČR do SRN, v současné době jsou rozhodnutím soudu vzati do vazby a je s nimi vedeno trestní řízení.
13. Žalovaná zdůrazňuje, že s žalobkyní a) spolucestující její rodinní příslušníci mladší 15 let nejsou zajištěni do zařízení. Na základě žádosti žalobkyně a) jim bylo poskytnuto společné ubytování s rodinnými příslušníky umístěnými do zařízení dle ustanovení § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože na území ČR nemá příbuzné ani nikoho, kdo by se mohl o nezletilé žalobce postarat. Žalovaná tak vyhověla explicitní žádosti žalobkyně a). Dále žalovaná upozorňuje na fakt, že žalobci nevyužili zákonnou možnost podle ustanovení § 140 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zajistit si péči mimo zařízení. Postup žalované byl v nejlepším zájmu dítěte v souladu se zákony České republiky i ratifikovanými mezinárodními smlouvami. Zařízení Bělá-Jezová poskytuje obdobný standard zajištění ubytování rodin jako u žadatelů o mezinárodní ochranu.
14. Žalovaná stejně tak nesouhlasila s námitkou nezákonnosti a nepřiměřenosti doby zajištění, neboť v napadeném rozhodnutí a jeho odůvodnění podrobně odůvodnila dobu zajištění včetně mechanismu výpočtu. K tomu žalovaná zopakovala svoji argumentaci z napadeného rozhodnutí, kde při stanovení doby zajištění přihlížela k předchozím zkušenostem s dobou trvání přípravy předání a zohlednila nutnost co nejkratšího trvání zajištění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Žalovaná zohlednila lhůtu pro podání žádosti tzv. dublinským střediskem (30 dní), lhůtu přebírající strany na odpověď (2 týdny, tj. 14 dní) a lhůtu na přijetí žadatele (6 týdnů, tj. 42 dní). Součtem lhůt dle nařízení Dublin III dospěla k závěru, že potřebná doba k provedení předání může trvat až 86 dní.
15. Při rozhodování o době zajištění dále správní orgán vycházel z ustálené judikatury (7 As 97/2012-26, [2780/2013 Sb. NSS]) a zabýval se účinným zajištěním práva účastníka řízení na soudní kontrolu důvodů trvání zajištění. Správní orgán bude průběžně zkoumat, zda důvody zajištění trvají, nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno.
16. Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobců před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobkyně a), neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval směrnici 2008/115/ES a nařízení Dublin III.
17. K otázce existence systémových nedostatků se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala předpokladem realizovatelnosti předání. V době rozhodování jí nebyly známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání žalobců do Rumunska. Žalovaná důkladně posoudila, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k předání žalobců do jiného členského státu EU ve stanovené době. Vycházela z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, kde tento dospěl k závěru, že „pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní

vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“ Překážky předání žalobců do Rumunska předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání žalobců alespoň potenciálně možné, to vše s vědomím, že o zajištění žalobců nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalované nebyly známy překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobců do Rumunska byla povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení Dublin III.

18. Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150, [2524/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou samotné realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Rumunska. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Rumunsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Žalovaná důkladně posoudila v samostatné části napadeného rozhodnutí, zda-li existuje reálný předpoklad, že dojde k předání žalobců do jiného členského státu EU, tedy do Rumunska, ve stanovené době.
19. Podle žalované napadené rozhodnutí splňuje zákonné požadavky, bylo individualizované, jak ve zjištěném ve spise zadokumentovaném skutkovém stavu, tak v obsaženém odůvodnění. Zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 129 odst. 3 mj. uvádí, že v řízení o zajištění za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. S žalobkyní a) byl dále dne 18. 2. 2018 sepsán protokol dle ustanovení § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v němž žalobkyně a) uvedla, že měla v úmyslu dostat se ilegálně na území SRN i se svými nezletilými dětmi, uvedla, že se nechtějí vrátit do Rumunska, na jehož území jsou oprávněni k pobytu jako žadatelé o mezinárodní ochranu. Dále v protokolu uvedla, že na území ČR nemá žádné příbuzné ani rodinné vazby, nemá zde zajištěnou adresu pobytu a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky. Vydané rozhodnutí je zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, jenž obsahuje zásadu legitimního očekávání.
20. Podle žalované vydané rozhodnutí plně odpovídalo zákonným požadavkům a nebylo nezákonné, nepřezkoumatelné a zatížené vadami. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhl, aby soud rozsudkem žalobu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
21. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované odpovídají obsahu spisového materiálu. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: Podle záznamu o výsledku vyhledávání ze systému EURODAC ze dne 17. 2. 2018 žalobkyně a) podala dne 26. 1. 2018 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 17. 2. 2018 žalobkyně uvedla, že do Rumunska se dostala ze Srbska, kde podepsala nějaké dokumenty. Následně byla s dětmi žalobkyně odvezena do tábora pro cizince, kde ji v noci oslovil převaděč, který jim zprostředkoval cestu kamionem. Žalobci kamionem, ve kterém byli nalezeni, mířili do Německa, kde chtěli požádat o azyl a které bylo jejich cílem.
22. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastníci řízení nežádali nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
23. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**

24. Předmětné ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: „Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
25. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců „policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. [...]“
26. Čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III uvádí: „Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.
Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.
Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 [pozn. jedná se o odvolání/přezkum ve vztahu k rozhodnutí o přemístění].
V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“
27. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví: „Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“
28. V žalobě byly vymezeny čtyři okruhy žalobních námitek. **První okruh žalobních námitek** se komplexně zabýval vhodností zajištění rodiny s nezletilými dětmi a dobou trvání tohoto

zajištění, jakožto i jeho možnou alternativou. Nejvyšší správní soud v žalobci citovaném rozhodnutí ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015 zdůrazňuje, že čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III formuluje 3 podmínky, které musí být naplněny, aby bylo možné cizince zajistit: 1) vážné nebezpečí útěku, 2) přiměřenost, 3) neexistence alternativ. Potvrzení vážného nebezpečí útěku plyne z okolností zadržení žalobců, kdy byli nalezeni při pokusu o ilegální transport z Rumunska do Německa, přičemž nezákonnost tohoto jednání musela být minimálně žalobkyni a) zřejmá. Žalobkyně a) také jasně vyjádřila svůj úmysl dostat se do Německa a neochotu vrátit se do Rumunska. A právě vzhledem k těmto závažným okolnostem konkrétní situace žalobců se zdá soudu přiměřené zajištění žalobkyně a) v ZZC Bělá-Jezová a nevidí zde jiné alternativy. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014-34 konstatoval, že: „...podle § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o zajištění cizince se zpravidla vykonává v zařízení, přičemž ‚zařízení‘ představuje legislativní zkratku podle § 18 písm. d) bod 2 zákona o pobytu cizinců, již je míněno zařízení pro zajištění cizinců. Slovo zpravidla v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ovšem nelze interpretovat tak, že by správní orgán mohl zcela libovolně uvážít, kam zajištěné osoby umístí. Tomuto závěru ostatně odpovídá znění důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců, podle něž institut zajištění, aplikovaný vůči cizincům, má za cíl zejména zabránit cizinci v narušování veřejného pořádku, tj. porušování zákona protiprávním jednáním trvajícím či opakovaným, maření výkonu úředních rozhodnutí a současně zabezpečit dosažitelnost cizince pro realizaci správního vyhoštění jako opatření, které má za cíl vycestování cizince, jehož pobyt na území je v rozporu se zákonem.“ Z tohoto plyne, že zajištění cizince nelze realizovat kdekoliv, ale je třeba místo s určitou kombinací podmínek, které mimo jiné musí odpovídat intenzitě nebezpečí útěku cizince, protože primárním cílem zajištění cizince je „zejména zabránit cizinci v narušování veřejného pořádku, tj. porušování zákona protiprávním jednáním trvajícím či opakovaným, maření výkonu úředních rozhodnutí a současně zabezpečit dosažitelnost cizince pro realizaci správního vyhoštění jako opatření, které má za cíl vycestování cizince, jehož pobyt na území je v rozporu se zákonem“.

29. Argumentace žalobců ohledně tvrzení, že žalovaný správní orgán neměl přistoupit k zajištění nezletilého s ohledem na jeho zranitelnost, se opírají zejm. o rozsudek ESLP ze dne 12. července 2016 ve věci R. M. a ostatní proti Francii č. 33201/11. ESLP projednával celkem pět stížností proti Francouzské republice, které byly podány rodinami s nezletilými dětmi zajištěnými v zařízeních pro zajištění cizinců na dobu v řádu jen několika dnů. Ve všech pěti případech přitom ESLP dovodil porušení čl. 3 Úmluvy ze strany Francie. Soud, jak sami upozorňují žalobci ve své žalobě, stanovil 3 faktory pro posouzení, zda zajištění nezletilých cizinců společně s jejich dospělými členy rodiny, je přípustné. Těmito faktory jsou: nízký věk dětí, délka zajištění dětí a (ne)způsobilost místa pro pobyt dětí. Věk dětí se v těchto konkrétních případech pohyboval max. do 4 let, zatímco v případě nezletilých žalobců b), c), d) a e) se jedná o děti již ve věku 6, 13, 10 a 12 let, které už jsou ve věku, kdy jsou schopny opustit prostory zařízení, ve kterém jsou pouze ubytovány a nejsou nijak omezeny na svobodě. Citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-28 a Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2016, č. j. 41 A 71/2016 se oba zabývaly situací rodin s velmi malými dětmi, přičemž tyto rodiny byly zadrženy shodně ve vlaku, do kterého si legálně zakoupily jízdenku na rozdíl od žalovaných, kteří vědomě zaplatili převaděči za ilegální převoz. Z tohoto jednání správní orgán usoudil na vysoké nebezpečí útěku, když i žalobkyně a) do protokolu potvrdila, že chtějí do Německa, ne do České republiky.

30. ZZC Bělá-Jezová je podle všeho zařízení způsobilé k pobytu žalcobců (je přizpůsobeno i pro pobyt rodin s menšími dětmi), kteří zde mají možnost využít zdravotní pomoc i služeb sociálních pracovníků, režim je poměrně volný, je zde možnost různých aktivit. Faktory stanovené ESLP pro posouzení přípustnosti zajištění a jeho délky je třeba tedy hodnotit společně. Vzhledem k individuálním skutečnostem případu nebrání nic řídit se ustanovením § 125 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje maximální možnou délku zajištění rodiny s nezletilými dětmi na 90 dnů.
31. Soud neshledal, že by v daném konkrétním případě nebylo možné zajistit rodinu s nezletilými dětmi, přičemž správní orgán bral v potaz věk nezletilých a jejich zranitelnost. Zajištění žalobkyně a) a její ubytování společně s jejími dětmi v zařízení pro zajištění cizinců ani délka zajištění, která odpovídá zákonu, není v rozporu s nejlepším zájmem dětí ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. S přihlédnutím k okolnostem případu nejsou k dispozici alternativní opatření. Vzhledem ke všem těmto okolnostem došel soud k závěru, že první okruh námitek žalobců je nedůvodný.
32. **Druhý z okruhů žalobních námitek** se vztahoval ke stanovené délce zajištění žalobkyně a). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015-32, kterým argumentovali žalobci, lze citovat následující pasáže: *„Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. [...] Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III). Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.“* V rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č. j. 3 Azs 198/2016-19, však sám Nejvyšší správní soud s výše uvedenými závěry polemizoval: *„[Z rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015-32 je] zřejmé, že respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. [...] čl. 28 Dublinského nařízení ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc.“*
33. Ze stanovení délky zajištění žalobkyně a) na 86 dnů vyplývá, že žalovaná naplnila základní požadavek, tj. nepřekročení 90 dnů zajištění jako maximální hranice doby trvání zajištění dle § 125 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Na lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III soud pohlíží jako na lhůty administrativní, které mají napomáhat hladkému průběhu celého procesu přemístění. Z dikce čtvrtého pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, stanovujícího lhůty k jednotlivým procesním krokům, dle soudu nelze vyvodit, že se jedná o maximální dobu zajištění v tom smyslu, že je třeba ji takto v rozhodnutí o zajištění stanovit vždy. Naopak, jedná se o dobu, po jejímž uplynutí musí

být zajištěný cizinec (automaticky) propuštěn ze zajištění pro nesplnění procedurálních podmínek, tedy o určitou motivaci správního orgánu sloužící tomu, aby správní orgán usiloval o co nejefektivnější průběh tzv. dublinského řízení. V nyní projednávané věci byla doba zajištění stanovena v rámci lhůt dle nařízení Dublin III a s ohledem na předchozí zkušenosti žalované s předáváním cizinců v obdobných případech, kdy tyto „obdobné případy“ mohou být s ohledem na předcházející části napadeného rozhodnutí interpretovány jako případy cizích státních příslušníků, kteří nedisponují žádnými doklady totožnosti a kteří byli náhodně zajištěni policií při nelegálním tranzitu přes ČR, přestože v jiném státě jsou žadateli o mezinárodní ochranu. Z postupu žalované je navíc zřejmé, že nedocházelo ke zbytečnému prodloužení – dne 5. 3. 2018 byla podle obsahu správního spisu zaslána žádost ČR o přijetí žalobkyně a) zpět.

34. Otázkou požadavku na pravidelnost (periodicitu) soudního přezkumu se v minulosti již zabývaly jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že záruka dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy v sobě zahrnuje i právo na pravidelný soudní přezkum důvodů trvání zbavení osobní svobody, jenž je prováděn buď automaticky, nebo je cizinci alespoň dána možnost jej iniciovat „v rozumných intervalech“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26). V právní úpravě obsažené v zákoně o pobytu cizinců je zakotveno několik „vstupních bodů“ do soudního řízení, kdy volba prostředku je pouze na dotčeném cizinci. Zajištěný cizinec může buď hned podat správní žalobu proti vydanému správnímu rozhodnutí o zajištění – lhůta k podání žaloby činí 30 dnů a soud je povinen o žalobě rozhodnout do 7 pracovních dnů od obdržení správního spisu, který si zpravidla vyžádá od správního orgánu (pro předložení správního spisu spolu s vyjádřením zákon počítá se lhůtou 5 dnů od doručení žaloby, pokud je podána prostřednictvím policejního orgánu, nebo od vyžádání soudem), nebo může takový cizinec vyčkat, až uplyne časový úsek 30 dnů upravený v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a o jeho žádosti o propuštění ze zařízení rozhodne policejní orgán, načež má otevřenu možnost bránit se opět prostřednictvím žaloby proti negativnímu rozhodnutí. Z toho je zřejmé, že současná právní úprava stanovuje striktní lhůty především pro soudy, aby se předešlo situacím, kdy řízení standardně trvají po delší dobu v řádu měsíců a pravidelný soudní přezkum je tak vskutku znemožněn (k tomu srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 1020/15). Žalobci byli v napadeném rozhodnutí na str. 6 řádně poučeni o možnostech obrany proti rozhodnutí o zajištění soudní cestou, včetně možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Zdejší soud rozhoduje o žalobách proti rozhodnutím o zajištění v zákonných lhůtách a i písemná vyhotovení rozsudků jsou vypravována v souladu se zákonem. Rozhodnutí o tom, že mezi pravomocným rozhodnutím o žalobě nebo o zajištění/prodloužení zajištění/nepropuštění ze zařízení a (novou) žádostí o propuštění ze zařízení musí uplynout 30 dnů, bylo plně v kompetenci zákonodárce. Zněním zákona je soud při svém rozhodování vázán.
35. Soud neshledal s ohledem na shora uvedené skutečnosti dobu zajištění žalobkyně a) nepřiměřenou ani rozpornou s právními předpisy. Soud si byl vědom, že napadené rozhodnutí žalované představovalo značný zásah do práva na osobní svobodu žalobkyně a), avšak neshledal žalobní tvrzení o tom, že doba nutná k realizaci předání je zpravidla kratší, než jak ji určila žalovaná, dostatečně argumentačně a důkazně podloženými. Obdobně nebyla podložena ani domněnka, že by žalobkyně a) se svými dětmi nemusela být propuštěna ze zajištění v případě uplynutí některé z dílčích lhůt dle nařízení Dublin III. Soud zde musí presumovat, že všechny správní orgány, které budou mít co do činění

s dublinským řízením v případě žalobců, budou dodržovat své povinnosti, vyplývající jim ze zákona a nařízení Dublin III, neboť je již v zájmu jich samých, aby zahájené dublinské řízení řádně proběhlo. Ze všech těchto důvodů soud nepovažoval druhý okruh žalobních námitek za důvodný.

36. **Třetí okruh žalobních námitek** spočíval na absenci posouzení realizovatelnosti předání s ohledem na stát, do kterého mají být žalobci přemístěni, a existenci systémových nedostatků azylového řízení v tomto státě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, formuloval ve výrocích I. a II. následující závěry: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Mezi překážky ve smyslu nyní citovaného usnesení je třeba zařadit i systémové nedostatky azylového řízení (srov. čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III).
37. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení azylové žádosti žalobkyně a), je Rumunsko, žalovaná dovozovala ze shody jejích otisků prstů s jinou sadou otisků v systému EURODAC. Záznam o vyhledávání a shodě je součástí spisového materiálu a vyplynulo z něj, že žalobkyně a) je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku, proto je tento stát povinen žalobkyni a) i s jejími dětmi převzít na své území (viz str. 2 a 4 napadeného rozhodnutí). Záznam ze systému EURODAC přitom představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany. V rámci předběžného posouzení příslušnosti nevystaly žádné okolnosti, které by případně mohly založit příslušnost jiného členského státu.
38. Dále je pravdou, že existuje judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba vypořádávat se s existencí systémových nedostatků azylového řízení bez ohledu na zemi, do níž má být zajištěný dle nařízení Dublin III přemístěn. Na druhé straně soud nemohl přehlédnout ani usnesení čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 73/2017-17, na něž odkazovala žalovaná ve svém vyjádření a v němž byl tento požadavek relativizován tím, že v právu EU platí zásada vzájemné důvěry členských států, jež „*umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic*“ a „*ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává*“, a tím, že Soudní dvůr EU ve spojených věcech C-411/10 a C-493/10 konstatoval, že „*[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.*“; přičemž podle Soudního dvora EU „*na otázku, zda členský stát dodržuje základní práva, nelze pohlížet jako by se jednalo o nevyvratitelnou domněnku. Lze tedy dovodit, že se jedná o vyvratitelnou domněnku, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka nebyla vyvrácena.*“

39. Rozšířený senát dosud o položené otázce čtvrtého senátu, týkající se povinnosti správního orgánu zabývat se v každém jednotlivém případě již v řízení o zajištění cizince za účelem předání možností přemístění cizince z hlediska důvodů dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nerozhodl. Přestože se z důvodu jistoty a jednoznačnosti rozhodování jeví požadavek na výslovné vyřešení otázky existence systémových nedostatků přímo ve správním rozhodnutí o zajištění praktickým, soud zároveň nemůže předvídat vývoj judikatury, ke kterému by mohlo v nejbližší době dojít a který by byl podpořen argumentací čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu (především existencí vyvratitelné domněnky dodržování základních lidských práv členskými státy). Soud nezastírá, že by přísnější požadavky byly namísto, pokud by zemí, kam mají být žalobci přemístěni, byla některá ze zemí, jež jsou známými „hříšnými“ dublinského azylového systému. O takový případ se nicméně v případě Rumunska nejedná. Přestože tedy v napadeném rozhodnutí skutečně chybělo explicitní posouzení existence systémových nedostatků, soud námitka žalobců nepřisvědčila, neboť měl za to, že se v rozhodnutí o zajištění žalobkyně a) bylo možno spokojit s omezeným, implicitním vyhodnocením daného problému.
40. Žalobci tvrdí, že v napadeném rozhodnutí chybí úsudek, na jakém základě je předání cizinců alespoň potenciálně možné, ovšem správní orgán explicitně konstatuje, že mu v době rozhodování nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníků řízení do Rumunska (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí). Z toho vyplývá, že minimálně potenciálně předání nic nebrání. Ani tento okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
41. **Čtvrtý okruh žalobních námitek** byl vázán na otázku individualizace rozhodnutí na případ žalobců a zjištění rozhodných skutkových okolností případu žalovanou. K tomu soud zjistil, že žalobci byli v napadeném rozhodnutí dostatečně individualizováni svými osobními údaji a také skutečnosti předcházející jejich zajištění byly v napadeném rozhodnutí dostatečně popsány, když žalovaná uvedla, že žalobci se spolu s dalšími státními příslušníky Iráku nacházeli v nákladovém prostoru nákladního automobilu, nebyli schopni prokázat svou totožnost a ze systému EUODAC bylo zjištěno, že žalobkyně a) je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku, přičemž podle sdělení do protokolu o podání vysvětlení chtěla pokračovat do SRN (viz str. 2 napadeného rozhodnutí). Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 2) a z obsahu spisového materiálu bylo zřejmé, že s žalobkyní a) byl sepsán individuální protokol o podání vysvětlení, do nějž měla žalobkyně možnost sdělit veškeré skutečnosti, které považovala za podstatné. Soud shledal, že žalovaná v nyní projednávané věci dostala požadavkům na individualizaci rozhodnutí i přes jistou stručnost jeho odůvodnění a za účelem vydání rozhodnutí zjišťovala stav věci v dostatečném rozsahu.
42. Soud neshledal důvodným ani poukaz žalobkyně a) na to, že má na území Německa manžela. Žalovaná dle názoru soudu nebyla povinna se při úvahách o nutnosti zajištění žalobkyně a) za účelem jejího předání do Rumunska blíže zabývat skutečností, že má na území EU členy rodiny (manžela). Tyto okolnosti jsou významné především z hlediska posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (z důvodu posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny, pokud mají ovšem členové rodiny udělen azylový status), k jejímuž posouzení je příslušné Rumunsko. Navíc touto skutečností, je potřeba, aby se zabýval správní orgán rozhodující přímo o předání žalobce do Rumunska a nikoliv žalovaná, která má pouze předběžně posoudit, zda neexistují

překážky, pro které by nemohl být realizován účel zajištění, přičemž žalovaná tomuto požadavku zcela dostála.

43. Lze uzavřít, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nařízením Dublin III, své závěry o nezbytnosti zajištění žalobkyně a) na stanovenou dobu řádně odůvodnila a z jejího rozhodnutí bylo zřejmé, z čeho vycházela, jakými úvahami se řídila a k jakým závěrům na tomto základě dospěla. Rozhodnutí žalované netrpělo vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti.
44. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. března 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně